

РЕШЕНИЕ

№ 9464

гр. София, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА**

при участието на секретаря **ГЕРГАНА З. ЛЕОНТИЕВА**
като разгледа докладваното от **ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА** Гражданско
дело № 20211110160614 по описа за 2021 година

Ищецът **В. М. К.** твърди, че ответницата *** - *** е взискател по ИД № 2020838040754, по което е съставен протокол за опис от 8.9.2021г. на недвижим имот, за който твърди, че е собственик, по силата на давностно владение, за което се е снабдила с н.а. от 19.7.2021г. Твърди, че възражението ѝ срещу описа на имота не било уважено от СГС, както и че са налице действия по изпълнението срещу собствения ѝ имот. Твърди, че с молба по чл.390 ГПК е допуснато обезпечение на бъдещ иск за установяване по отношение длъжника и взискателя, че имотът не принадлежи на длъжника, чрез спиране на изпълнението. Поради изложеното, предявява иск по чл.440 ГПК за признаване за установено, по отношение взискателя, че имотът не принадлежи на длъжника **М. Г. К.**.

Ответницата *** – ***, в срока по чл.131 ГПК, е подала писмен отговор, в който оспорва иска. Сочи, че **М. К.** и **В. К.** са баща и дъщеря, а **М. К.** е брат на ответницата, поради което и против нея се провежда симулиран процес. Твърди, че **В. К.** не е владяла имота за достатъчно дълъг срок, за да го придобие по давност, същата живее и работи в Севлиево, поради което и ако се установи, че държи имота, същата извършва търпими от баща си действия, което е видно както от показанията на свидетели по делото, довело до изпълнителен титул, така и от пълномощните от 2014г., в които **К.** отново посочва адреса на имота. Ответницата твърди, че възбрана върху имота, за целите на изпълнението, е наложена още на 28.6.2017г., като обезпечителна мярка по бъдещ иск между нея и **К.**, който иск е уважен и въз основа на издадения изпълнителен лист, е образувано изпълнителното дело, по което на 27.11.2020г. е наложена още една възбрана върху имота. Сочи, че нотариалният акт – титул за собственост на ищцата, е вписан на 9.7.2021г., след образуване на ИД, получаване на покана за доброволно изпълнение, като към вписване на възбраната в СВп е вписан като собственик само **К.**. Твърди, че **К.** е учредил договорна ипотека на 12.12.2006г. към кредитора си – Банка ДСК АД, заличена на 2.6.2016г., поради погасяване на кредита, който твърди, че е погасила тя, ответницата.

Ответникът **К.**, получил препис от исковата молба, не е подал писмен отговор.

Софийският Районен Съд, като взе предвид становището на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното.

От представените удостоверения за родствени връзки се установява, че ответниците

*** – *** и М. Г. К. са брат и сестра, а ищцата В. М. К. – съответно, племенница и дъщеря на ответниците. От представените съдебни решения на СГС и САС, съответно – по дело № 6848/2017г. и № 2375/2019г. е видно, че по иск на *** – *** против М. Г. К., К. е осъден, на основание чл.240,ал.1 ЗЗД, да върне на *** сумата 32000лева – заемна сума по договор за заем, сключен между тях. На 23.9.2020г. СГС, I-3 състав по дело № 6848/2017г. е издал в полза на ответницата *** изпълнителен лист за сумата 32000лева, заедно със законната лихва и разноски пред двете инстанции. Следователно, към тази дата, на основание чл.404,ал.1 ГПК, към 23.9.2020г., решението е влязло в сила. Видно от удостоверение от ЧСИ по изпълнително дело № 20208380407542, по молба от 12.11.2020г на С. ***, въз основа този изпълнителен лист, е образувано изпълнително дело.

Ищцата В. К. се легитимира като собственик на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4334.1310.3.121, съставляващ ап.121 в жилищна сграда в град София, район Овча купел, блок 525, вход Д, на етаж втори, въз основа нотариален акт № 179, том Втори, рег. № 6782, дело № 278/2021г., съставен от нотариус В. Г. на 9.7.2021г., с който нотариален акт, ищцата е призната за собственик на имота по давност. Нотариалният акт е вписан в СлВп на 19.7.2021г. От протокол за опис на 8.9.2021г. по изпълнителното дело е видно, че на същата дата, В. К. е заварена от ЧСИ в имота, изложила е твърдения, че е собственик на имота по силата на н.а. от 9.7.2021г., като въз основа на молба на В. К. по гр.д.№ 12057/2021г. е допуснато обезпечение на бъдещ иск по чл.440 ГПК на К., чрез спиране на изпълнението по изпълнителното дело. ЧСИ е изпратил на 4.10.2021г. до В. К. уведомление за насрочена публична продажба на същия имот, като на 8.10.2021г. е подадена молба, в която е вписано, че се прилага обезпечителна заповед и с постановление от същата дата, ЧСИ е постановил спиране, като видно от последващите удостоверение и разпореждане от ЧСИ, съответно, от 16.11.2022г. и 6.1.2023г., жалбата на В. К. срещу действията на ЧСИ е върната от СГС, като изпълнителното производство е било възобновено, с изключение на извършваните изпълнителни действия по отношение спорния имот..

От представената справка от Служба по вписванията за извършени вписвания, отбелязвания и заличаване, по имотна партида на ап.121 се установява, че ап.121 е придобит в собственост от Надежда и Владо Илиеви на 22.7.2003г., на 28.8.2006г. е вписан договор за покупко – продажба, по силата на който имотът е прехвърлен на М. К., на 12.12.2006г., за задължение на М. К. към Банка „ДСК“ ЕАД е вписана договорна ипотека, заличена на 2.9.2016г., на 26.9.2009г., върху апартамента е наложена възбрана, за задължение на М. К., заличена на 14.7.2011г., като на 28.6.2017г. и 27.11.2020г. отново са наложени възбрани.

От изготвената справка по ЕГН на ищцата В. К. е видно, че през 2001г. К. е декларирила настоящ адрес в град Севлиево пред Служба ГРАО, през 2000г.- постоянен адрес в град Габрово, а през 2002г.- в град Севлиево, а М. К. – считано от 2010г. е декларирал постоянен и настоящ адрес в град София, район Овча купел, блок 525, вход Д. През 2014г., М. К. е издал в полза на С. Недкова две пълномощни с нотариална заверка на подписа му, с посочване на същия адрес, като на 15.8.2016г., 13.9.2016г. 11.11.2016г. и 12.10.2016г. от ДКЦ 21 ООД са му издадени болнични листа, при посочване на същия адрес. От справка от единния регистър на НОИ е видно, че работата на ответника К. е шофьор.

Пред СРС е представен заверен препис от нотариалното дело. Същото е образувано по молба – декларация от 2.2.2021г. за издаване на нотариален акт след извършване на обстоятелствена проверка, по което нотариално дело, видно от постановление от 9.7.2021г., с което ищцата К. е призната за собственик по силата на давностно владение, установено пред 2010г., като свидетели, на 23.6.2021г. са разпитани: И., *** и *** и ответника М. К..

Пред СРС, като свидетели, са разпитани ***, *** и ***, както и М. П.. От ответната страна са представени и протокол от проведено о.с.з. пред СГС по гр.д.№ № 6848/2017г. от 18.6.2018г. по което дело е разпитан ***.

Пред СРС, в настоящия състав, свидетелят ***, който живее на семейни начала с ищцата В. К. от 7-8 години, сочи, че я познава отдавна, ходил е в апартамента за първи път

може би преди 10 години, като В. го поканила да отидат да видят баща ѝ пред блока. Свидетелят сочи, че В. му казала след време, че има апартамент в София, като от нея, от В., знае, че тя стопанисва апартамента от 2008-2009г., от нея знае, че тя е преустроила апартамента и купувала всичко за кухнята – печка, хладилник, като свидетелят сочи, че двамата пътуват постоянно, когато ги нямало, имало един съсед, който В. помолила да се грижи за имота. По време на пандемията от Ковид -19, когато на двамата съвпадало да работят от вкъщи, отивали в апартамента. Никой не ги притеснявал, а бащата на В. живее на друго място.

Свидетелят М. П. сочи, че за първи път отишла в апартамента през 2009-2010г. по покана на В. и останала да преспи. Тогава в имота били и бившият съпруг на В., и баща ѝ. Тогава В. ѝ споделила за първи път, че жилището е нейно. Свидетелката знае, че баща ѝ имал финансови проблеми, като не е могъл да си плаща задълженията и В. поела плащанията. По време на пандемията от Ковид -19, от телефонни разговори с В. знае, че тя била повече време в апартамента. Чуват се поне два пъти седмично по телефона, свидетелката знае за В. правила ремонт, трябвало все нещо да се свърши.

Свидетелят *** сочи, че живее в същия блок, приятел е на баща ѝ от 15 години, нея познава от около 10 години. Соци, че се грижи за апартамента, когато тя отсъства, В. е собственик. Баща ѝ имал финансови проблеми, като преди апартаментът бил на баща ѝ, но той бил „закъсал с парите”, нямал и работа, извикал дъщеря си „да се разберат”, В. направила ремонт. Свидетелят сочи, че след като с М. „се разбрали“, свидетелят разбрал, че М. е прехвърлил на дъщеря си апартамента, за да може да се оправи, защото бил финансово зле. М. не живеел в апартамента може би от около 10 години. Свидетелят имал ключ от апартамента, по време на пандемията В. работила от вкъщи. Свидетелят сочи, че преди няколко години В. и „мъжът ѝ” /по- долу става ясно, че говори за свидетеля ***/ започнали да го правят, остъклили терасата, изместили кухнята в антрето. В. плащала разходите за апартамента, свидетелят имал случай да плати по нейно искане, вместо нея, и тя веднага му възстановявала парите, виждал В. и Борислав да плащат на майстори. От М. научил, че е прехвърлил апартамента на В., заради затруднения. Относно свидетелските показания, дадени по нотариалното производство, сочи, че В. и М. му казали, че трябва да отиде при нотариуса, за да му каже, че М. е прехвърлил на В. имота.

В същото о.с.з. от 30.3.2023г., ответникът М. К. направи изявление пред съда, че живее в последните десет години в Гео Милев, ходи и в Троян. Посочи, че от време на време минава „покрай Иван“, но това не означава, че не ходи и в Овча купел.

Свидетелят *** сочи пред СРС, че живее в същия блок и вход, на осми етаж, от 1989г., като има точен спомен за събития, случили се до 2009-2010г., защото след 2011г. се разболял. Свидетелят сочи, че познава М. като комшия, след това дъщеря му закупила апартамента, като знае от В., че тя е собственик, тя му казала. Виждал е М. отвън, но не и до апартамента. Когато отишъл при нотариуса, му били казали, че отиват там за прехвърляне на имота. Свидетелят сочи, че е бил свидетел по друго дело, на което му задавали подобни въпроси.

Свидетелят сочи, че преправянето на апартамента, мисли, че е направено от стария собственик. М. си правил банята и тоалетната, като свидетелят предполага, че и холът и кухнята, като това са негови предположения, но свидетелят сочи, че е убеден в тях. Соци, че съсед на име Иван има достъп до имота, въз основа даден от В. ключ, като през последните години не е виждал В. да прави подобрения. В годината я вижда максимум 2-3 пъти. Преди свидетелят да се разболе през 2011г., В. му била казала, че е собственик на апартамента.

От правна страна. Съгласно разпоредбата на чл.440 ГПК, всяко трето лице, чието право е засегнато от изпълнението, може да предяви иск, за да установи, че имуществото, върху което е насочено изпълнението на парично притезание, не принадлежи на длъжника. Отрицателният установителен иск нормативно е предвиден като способ за защита срещу материалноправна незаконосъобразност при индивидуално принудително изпълнение на парични притезания вследствие нарушение на принципа, че принудителното изпълнение на паричното притезание трябва да бъде осъществявано само върху имуществото на длъжника

в изпълнението ([чл. 442 ГПК](#)). Само имуществото на длъжника служи за обезпечение на неговите кредитори, които имат еднакво основание да се удовлетворят от него, ако няма законни основания за предпочитание ([чл. 133 ЗЗД](#)). Абсолютните процесуални предпоставки, които обуславящи допустимостта на иска са: 1) висящо изпълнително производство; 2) с предмет принудителното изпълнение на парично притезание; 3) насочване на изпълнителните действия върху вещь на длъжника; 4) осъществяваният изпълнителен способ да е обективно годин да засегне право на трето за изпълнението лице. Субективното право на третото лице обосновава интереса от отрицателния установителен иск, предвиден в [чл.440](#) , но е извън предмета на делото.

По делото се установи, че е налице висящо изпълнително производство - № 20208380407542, с предмет принудително изпълнение на парично притезание на ответницата С. Недкова – *** против М. К., на **9.7.2021г** В. К. се е снабдила с титул за собственост на ап.121, както и че преди 4.10.2021г. е насрочена публична продажба на ап.121 – изпълнителен способ, годин да засегне правото ѝ на собственост. Изложеното обуславя наличието на абсолютните процесуални предпоставки за разглеждане на иска.

С нотариалния акт ищцата К. и призната за собственик въз основа давностно владение, което е оригинален придобивен способ, поради което и въпреки вписаните две възбрани върху имота, разпоредбата на [чл.452,ал.2 ГПК](#), предвиждаща непротивопоставимост, по отношение на кредитора, на извършените разпореждания на длъжника след вписването на възбрана, е неприложима. Към датата на образуване на изпълнителното дело 12.11.2020г, ответникът М. К. притежава титул за собственост на ап.121.

Ищцата В. К. твърди в исковата молба, че през 2008г. е установила давностно владение върху апартамента, поради което и го е придобила по давност. Разпоредбата на [чл.99 ЗС](#) предвижда, че правото на собственост се изгубва, ако друго лице го придобие или собственикът се откаже от него.

Разпоредбата на [чл.79, ал.1 ЗС](#) предвижда, че правото на собственост върху недвижим имот се придобива по давност чрез непрекъснато владение в продължение на 10 години. Разпоредбата на [чл.68 ЗС](#) предвижда, че владението е упражняването на фактическа власт върху вещь, която владелецът държи лично или чрез друго, като своя. Разпоредбата на [чл.69 ЗС](#) въвежда оборимата презумпция, че владелецът държи вещь като своя, освен ако се окаже, че я държи за друго. Принцип във вещното право е, че фактическата власт продължава на основаниято, на което е установена, докато не се осъществи нов юридически факт, който е означаван в теорията и практиката с термина „демонстриране на промяна в намерението”. Това са действия или изявления на държателя, чрез които се отричат правата на собственика, като тези действия следва да бъдат конкретни - именно по отричане правата на собственика. По давност, правото на собственост се придобива на оригинално основание, въз основа на юридическо събитие – изтичане на предвидения в закона срок, като позоваването на изтеклата давност е от значение единствено за въпроса от кога да се зачетат последиците, които законът свързва с изтичане на срока /така буквално е ТР № 4/17.12.2012г. на ОСГК на ВКС по т.д.№4/2012г./. Не е част от фактическия състав на придобиване на правото на собственост изявлението на неговия носител, с което се позовава на изтеклата давност. Фактическият състав включва: изтичане на предвиден в закона срок, упражняване на непрекъснато владение през него и субективен елемент – отношението на владелеца към упражняването на фактическата власт / за който е налице презумпция/.

Фактическата власт е обективната възможност за непосредствено въздействие върху вещь. Като елемент на понятието „владение”, за да е годин да породи правни последици, фактическата власт следва да е установена трайно, по начин, по който владелецът може да извършва желаните от него въздействия върху вещь. Тези действия, въздействия върху вещь, могат да бъдат различни, като по съдържание и заедно, следва да съответстват на съдържанието на вещното право. За да се докаже изложеното, е необходимо доказването, че върху вещь е осъществена фактическа власт, както и наличието ѝ в един последващ момент.

Индиция за установяване на фактическа власт върху апартамента от страна на В. К., са показанията на разпитаните пред СРС свидетели – всички свидетели сочат, че от 2008-2009г. В. се грижи за имота, плаща разходите за него. Не са събрани никакви доказателства, които да сочат на извода, че през 2008г.-2009г., В. К. е демонстрирала пред М. К. намерението си за своене на имота. Свидетелят П. сочи на случка през 2009г.-2010г., когато в апартамента присъствали В. К., нейният бивш съпруг и М. К., и на която случка, ищцата казала на свидетелката, а не на М. К., че апартаментът е нейн. Изложеното, заедно с обстоятелството, че ищцата от 2002г. има постоянен и настоящ адрес в Севлиево, и работи в това населено място, към онзи момент, не може да наложи извод, че към този момент ищцата е установила давностно владение, а, по-скоро, сочи на търпими действия – М. К. е допуснал В. К. да остава в собствения му апартамент при посещенията си в София. Обстоятелството, че М. К. от около 2013г./10 години назад/ живее на друго място, не сочат на различен извод. Данните, че ищцата полага грижи за имота, и плаща разходите за него откъм 2008-2009г., без други доказателства, за действия на В. К. или изявления, които отричат правата на М. К. върху апартамента, не сочат на несъмнен извод за установяване на давностно владение към онзи момент. Свидетелите, разпитани пред СРС, в съвкупност, са непоследователни по въпроса кой е извършил основния ремонт на жилището, с който ремонт се променят разположенията на стаите, нито кое лице е остъквило терасата. Свидетелят *** сочи, че това е сторено от В., но той, по негови собствени изявления, предава нейните думи. Нещо повече, към момента на ремонтите, той и В. К. не са живели на семейни начала, което се случило преди 7-8 години. Свидетелят П. сочи, че В. се грижела за ремонтите на апартамента, но е неинформативна относно въпроса кога са направени ремонтите, и в какво са се изразявали, за да може непременно изложеното от нея да се свърже с основен ремонт на жилището. Свидетелят *** сочи за данни за извършвани ремонти от В. и Борислав, които могат да датират не по-рано от 7-8 години назад във времето, предвид изложеното по-горе. По думите на свидетеля ***, който живее в същия вход Д, ремонтите били извършени от стария собственик, със син Орлин, а М. довършил същите, като свидетелят *** сочи, че не е виждал В. да прави подобрения в близките години. Дори да се приеме, че свидетелят *** не е годен да свидетелства за периода след 2011г., поради заболяването си / по негови думи/, то останалите свидетели не са категорични, като лица, предаващи собствени впечатления, затова, че основният ремонт на жилището е извършен от В. К..

Следователно, следва да се провери, дали е налице сочената по-горе хипотеза - „демонстриране на промяна в намерението“.

Не са събрани доказателства, че В. К. е заявила пред баща си, че тя, а не той е собственик на имота. На обратен извод сочат показанията на свидетелите П. и ***, че М. и В. „се разбрали“, поради неговите финансови проблеми, той да ѝ прехвърли имота, в замяна на плащане на задълженията му от К.. Тези „финансови проблеми“ са доказани по делото към 8.2016г., когато С. *** е заплатила в полза на „Банка ДСК“ ЕАД остатъкът от ипотечния кредит на М. К., но не и на по-ранна дата.

Това обстоятелство, заедно с показанията на двамата от тримата свидетели, разпитани в рамките на нотариалното производство – *** и ***, които не споделят особени отношения със страните по делото, а пред СРС сочат, че били помолени от М. и В. да отидат при нотариус за **прехвърляне** на имота през 2020г.; изложеното от същите, за уговорката между В. и М., тя да „стане собственик“ на апартамента, като заплаща задълженията на М., не сочат на демонстриране на промяната в намерението от страна на В. К., а за намерение, от страна на М., в качеството му на собственик, споделено с В. К. и трети лица, М. К. да прехвърли имота на дъщеря си затова, че е платила и ще плаща задълженията му, което прехвърляне най-вероятно е осуетено именно от проведеното и спечелено от С. Недкова – *** дело за заплащане на сумата 32000лева, наложената в тази връзка възбрана върху имота през 2017г., и с оглед разпоредбата на чл.452, ал.2 ГПК. Видно от двете съдебни решения, съдът е приел, че ответницата *** е заплатила вместо брат си М. К. ипотечния му кредит в Банка ДСК ЕАД, като САС е приел, че между страните по това дело е бил сключен договор

за паричен заем, както и че М. К. е поел по отношение С. *** задължение да й прехвърли същия имот, в отговор на насрещното задължение на *** да изплати кредита на М. К.. Същото обстоятелство – плащането от страна на ответницата *** на задължението на ответника К. е довело до заличаване и на договорната ипотека върху имота от банката – кредитор, видно от справка по делото. Следователно, най- ранният момент, на който може да се приеме, че ищцата В. К. е демонстрирала промяна в намерението за своене на имота, е установеният момент на „финансови затруднения“ на М. К. – към 2016г., като до предявяване на иска, не е изтекъл срок, достатъчен за придобиване на имота по давност. Същевременно, към 2014г./издаване от К. на пълномощното, с което дава правото на С. *** да се разпорежда с жилището, включително да го продаде и на себе си/, М. К., спрямо трети лица, а не В. К. се легитимира като собственик на жилището, извършвайки действия, като негов собственик.

За целите на доказването по настоящото дело, обстоятелството, че към 2.2.2021г. /датата на подаване на молбата за обстоятелствена проверка/ и 23.6.2021г.- датата, на която нотариусът е разпитал свидетелите, ищцата В. К. е демонстрирала пред свидетелите *** и *** желание да **придобие** имота, води до единствения възможен извод, че до тази дата – 2.2.2021г, ищцата К. е упражнявала единствено държане върху имота, но не и владение – държане на вещта като своя.

Не може да има съмнение, включително и тъй като нотариалното производство е инициатирано при висящо вече изпълнително дело, че ищцата е поискала съставяне на констативен нотариален акт за собственост по давност, а не е извършено изповядване на покупко – продажба или друг възмезден договор, с оглед разпоредбата на чл.452,ал.2 ГПК, при съобразяване на двете вписани възбрани върху имота.

Ето защо, признаването на права на ищцата, които са недоказани пред настоящия съдебен състав, би съставлявало признаване придобиване на права чрез заобикаляне на закона. С оглед изложеното, искът следва да се отхвърли.

При този изход на спора, право на разноски има само ответната страна. М. К. не претендира, нито доказва разноски. С. *** доказва разноски от 60 лева депозити за свидетели и 1500лева платено адвокатско възнаграждение. Възражението на ищцовата страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, по две съображения. Първо, претендираното от ищцата адвокатско възнаграждение възлиза на 1781,42 лева, и второ, съгласно разпоредбата на чл.7,ал.2, т. 3 НМРАВ / в редакцията към приключване на устните състезания пред СРС, която е процесуална разпоредба и същата се прилага с приемането й/, минималното възнаграждение въз основа интереса, на основание чл.69,ал.1, т.2 ГПК, от 21858,30 лева възлиза на 2367,25 лева.

Воден от изложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. М. К. ЕГН *****9 с адрес град Севлиево, улица „Иван К. Устабашиев“ № 34, вход А, етаж 3, ап.6 против *** – *** ЕГН ***** с адрес град Габрово, улица „Евтим Дабеv“ № 8, етаж3 и М. Г. К. ЕГН *** с адрес град София, ж.к.Овча купел, блок 525, вход Д, етаж 2 иск с правно основание чл.440, ал.1 ГПК, за признаване за установено, че имущество: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4334.1310.3.121, находящ се в град София, по КККР, одобрени със заповед № РД – 18-51/15.7.2010г. на ИД на АГКК, с адрес на имота: град София, София, ж.к.Овча купел, блок 525, вход Д, етаж.2 , ап.121, който обект се намира в сграда с идентификатор 68134.4334.1310.3 с предназначение : жилищна сграда, многофамилна, сградата е разположена в поземлен имот с идентификатор 68134.4334.1310, предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1, с посочена в н.а. площ 47,77 кв.м., ниво 1, съседни самостоятелни обекти в сградата – на същия етаж:

идентификатор 68134.4334.1310.3.120, идентификатор 68134.4334.1310.3.122, под обекта: идентификатор 68134.4334.1310.3.118, над обекта: идентификатор 68134.4334.1310.3.124, стар идентификатор: няма, който самостоятелен обект съставлява апартамент № 121, находящ се в град София, ж.к.Овча купел 1, в жилищна сграда-блок 525, на втори етаж, състоящ се от дневна, кухня и сервизни помещения, със ЗП 47,77 кв.м., при граници – на изток: ап.120, запад: ап.122, север – стълбище, юг-улица, заедно с прилежащо избено помещение № 5, с площ 2,47 кв.м., при граници – изток: - мазе от съседен вход, запад – коридор, север – мазе 4, юг- мазе 6, заедно с 1,386 % ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото, срещу което, по изпълнително дело № 20208380407542 по описа на ЧСИ М. Бъзински, е било насочено принудително изпълнение, не принадлежи на длъжника М. Г. К. ЕГН *** с адрес град София, ж.к.Овча купел, блок 525, вход Д, етаж 2.

ОСЪЖДА, на основание чл.78,ал.3 ГПК В. М. К. ЕГН *****9 с адрес град Севлиево, улица „Иван К. Устабашиев“ № 34, вход А, етаж 3, ап.6 да заплати на *** – *** ЕГН ***** с адрес град Габрово, улица „Евтим Дабев“ № 8, етаж3 сторените по делото разноси в общ размер 1560 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____